

**МІЖНАРОДНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ АРБИТРАЖНИЙ СУД
І МОРСЬКА АРБИТРАЖНА КОМІСІЯ
ПРИ ТОРГОВО-ПРОМИСЛОВІЙ ПАЛАТІ УКРАЇНИ**

**THE INTERNATIONAL COMMERCIAL ARBITRATION COURT
AND THE MARITIME ARBITRATION COMMISSION AT THE
UKRAINIAN CHAMBER OF COMMERCE AND INDUSTRY**

**ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ
ПРО ВИЗНАННЯ
ТА ВИКОНАННЯ АРБИТРАЖНИХ
РІШЕНЬ**

**UKRAINIAN LEGISLATION
ON RECOGNITION AND
ENFORCEMENT
OF ARBITRAL AWARDS**

**КИЇВ – 2018
KYIV – 2018**

*Видання підготовлено до V Міжнародних
арбітражних читань пам'яті академіка
І.Г. Побірченка, присвячених темі:*

**НЬЮ-ЙОРКСЬКА
КОНВЕНЦІЯ ПРО ВИЗНАННЯ
ТА ВИКОНАННЯ ІНОЗЕМНИХ
АРБІТРАЖНИХ РІШЕНЬ:
60-РІЧНА ІСТОРІЯ
УСПІХУ**

ЗМІСТ

Закон України «Про міжнародний комерційний арбітраж» (ВИТЯГ)	7
Цивільний процесуальний кодекс України (ВИТЯГ)	9
Конвенція ООН про визнання та приведення до виконання іноземних арбітражних рішень (Нью-Йорк, 1958)	20
Статус Конвенції ООН про визнання та приведення до виконання іноземних арбітражних рішень	28
Рекомендація щодо тлумачення пункту 2 статті II і пункту 1 статті VII Конвенції ООН про визнання та проведення до виконання іноземних арбітражних рішень, яка прийнята Комісією Організації Об'єднаних Націй з права міжнародної торгівлі 7 липня 2006 року на її тридцять дев'ятій сесії (ВИТЯГ)	35

ЗАКОН УКРАЇНИ ПРО МІЖНАРОДНИЙ КОМЕРЦІЙНИЙ АРБІТРАЖ

від 24 лютого 1994 року №4002-ХІІ

(ВИТЯГ)

Розділ VIII

ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ АРБІТРАЖНИХ РІШЕНЬ

Стаття 35. Визнання та виконання арбітражного рішення

1. Арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається обов'язковим і при поданні до компетентного суду письмового клопотання виконується з урахуванням положень цієї статті та статті 36.

2. Сторона, що спирається на арбітражне рішення або порушує клопотання про його виконання, повинна подати оригінал належним чином засвідченого арбітражного рішення або належним чином засвідчену копію такого, а також оригінал арбітражної угоди, зазначеної в статті 7, або належним чином засвідчену копію такої. Якщо арбітражне рішення або угода викладені іноземною мовою, сторона повинна подати належним чином засвідчений переклад цих документів на українську мову.

(Пункт другий статті 35 із змінами, внесеними згідно із Законом №2147-VIII від 3 жовтня 2017 року)

Стаття 36. Підстави для відмови у визнанні або у виконанні арбітражного рішення

1. У визнанні або у виконанні арбітражного рішення, незалежно від того, в якій державі воно було винесено, може бути відмовлено лише:

1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть компетентному суду, у якого просить визнання або виконання, доказ того, що:

– одна із сторін в арбітражній угоді, зазначеній у статті 7, була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, – за законом держави, де рішення було винесено; або

– сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або

– рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте, якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або

– склад третейського суду або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або

– рішення ще не стало обов'язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або

2) якщо суд визнає, що:

– об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законодавством України; або

– визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

2. Якщо в суді, зазначеному в абзаці п'ятому підпункту 1 пункту 1 цієї статті, заявлено клопотання про скасування або зупинення виконання арбітражного рішення, суд, в якому запитується визнання або виконання, може, якщо визнає це за належне, відкласти винесення свого рішення і може також, за клопотанням тієї сторони, яка просить про визнання або виконання арбітражного рішення, зобов'язати іншу сторону надати належне забезпечення.

ЦИВІЛЬНИЙ ПРОЦЕСУАЛЬНИЙ КОДЕКС УКРАЇНИ

в редакції Закону №2147-VIII від 3 жовтня 2017 року

(ВИТЯГ)

Стаття 19. Справи, що відносяться до юрисдикції загальних судів

...

8. Суди розглядають справи про оскарження рішень третейських судів, про видачу виконавчих листів на примусове виконання рішень третейських судів, про оспорування рішень міжнародного комерційного арбітражу, а також про визнання та надання дозволу на виконання рішень міжнародного комерційного арбітражу, іноземного суду.

Стаття 23. Суд першої інстанції

...

3. Справи щодо визнання та надання дозволу на виконання рішень міжнародного комерційного арбітражу розглядаються:

1) якщо місце арбітражу знаходиться на території України – апеляційними загальними судами за місцезнаходженням арбітражу;

2) якщо місце арбітражу знаходиться поза межами України – апеляційним загальним судом, юрисдикція якого поширюється на місто Київ.

Стаття 42. Склад учасників справи

...

5. У справах про оскарження рішення третейського суду, оспорування рішення міжнародного комерційного арбітражу та про видачу виконавчого документа на примусове виконання рішення третейського суду, міжнародного комерційного арбітражу учасниками справи є учасники (сторони) третейського

розгляду, особи, які не брали участі у третейському розгляді, якщо третейський суд вирішив питання про їхні права та обов'язки, а також сторони арбітражного розгляду.

Розділ ІХ

ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ІНОЗЕМНИХ СУДІВ, МІЖНАРОДНИХ КОМЕРЦІЙНИХ АРБІТРАЖІВ В УКРАЇНІ, НАДАННЯ ДОЗВОЛУ НА ПРИМУСОВЕ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ТРЕТЕЙСЬКИХ СУДІВ

Глава 3. Визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу

Стаття 474. Умови визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, якщо його місце знаходиться за межами України

1. Рішення міжнародного комерційного арбітражу (якщо його місце знаходиться за межами України), незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається та виконується в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

2. У разі якщо визнання та виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу залежить від принципу взаємності, вважається, що він існує, оскільки не доведено інше.

Стаття 475. Порядок і строки подання заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу

1. Питання визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу розглядається судом за заявою стягувача відповідно до цієї глави, якщо боржник має місце проживання (перебування) або місцезнаходження на території України.

2. Якщо боржник не має місця проживання (перебування) або місцезнаходження на території України, або його місце проживання (перебування) чи місцезнаходження невідоме, питання про надання дозволу на примусове виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу розглядається судом, якщо на території України знаходиться майно боржника.

3. Заява про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу подається до апеляційного суду, юрисдикція якого поширюється на місто Київ, протягом трьох років з дня прийняття рішення міжнародним комерційним арбітражем.

4. Заява, подана після закінчення строку, встановленого частиною третьою цієї статті, повертається без розгляду. Суд за клопотанням заявника може поновити пропущений строк на подання заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, якщо визнає причини його пропуску поважними.

Стаття 476. Форма і зміст заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу

1. Заява про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу подається у письмовій формі і має бути підписана особою, на користь якої прийнято рішення міжнародного комерційного арбітражу, або її представником.

2. У заяві про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу мають бути зазначені:

- 1) найменування суду, до якого подається заява;
- 2) найменування (за наявності) і склад міжнародного комерційного арбітражу, який прийняв рішення, за яким має бути виданий виконавчий лист;

3) імена (найменування) учасників арбітражного розгляду (їх представників), їх місце проживання (перебування) чи місцезнаходження;

4) дата і місце прийняття рішення міжнародним комерційним арбітражем;

5) дата отримання рішення міжнародного комерційного арбітражу особою, яка звернулася із заявою;

6) вимога заявника про видачу виконавчого листа на примусове виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу.

3. У заяві можуть бути зазначені й інші відомості, якщо вони мають значення для розгляду цієї заяви (номери засобів зв'язку, факсів, офіційна електронна адреса, адреса електронної пошти сторін та міжнародного комерційного арбітражу тощо).

4. До заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу додаються:

1) оригінал належним чином засвідченого арбітражного рішення або нотаріально завірена копія такого рішення;

2) оригінал арбітражної угоди або нотаріально завірена копія такої угоди;

3) документ, що підтверджує сплату судового збору;

4) копії заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу відповідно до кількості учасників судового розгляду;

5) довіреність або інший документ, що підтверджує повноваження особи на підписання заяви;

6) засвідчений відповідно до законодавства переклад перелічених у пунктах 1-3 та 5 цієї частини документів українською мовою або мовою, передбаченою міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, якщо вони викладені іншою мовою.

5. До заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, поданої без

додержання вимог, визначених у цій статті, застосовуються положення статті 185 цього Кодексу.

6. У випадку подання заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу в електронній формі документи, зазначені в пунктах 1, 2 частини четвертої цієї статті, можуть подаватися в копіях, проте заявник повинен надати такі документи до суду до початку судового розгляду вказаної заяви. У разі неподання вказаних документів заява повертається без розгляду, про що судом постановляється відповідна ухвала.

Стаття 477. Порядок розгляду заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу

1. Заява про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу розглядається суддею одноособово протягом двох місяців з дня її надходження до суду в судовому засіданні з повідомленням сторін.

Неявка сторін чи однієї із сторін, належним чином повідомлених про дату, час і місце розгляду справи, не перешкоджає судовому розгляду заяви.

2. За клопотанням однієї із сторін суд витребує докази у порядку, встановленому цим Кодексом.

3. Суд за заявою особи, яка подає заяву про визнання та надання дозволу на примусове виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, може вжити передбачені цим Кодексом заходи забезпечення позову. Забезпечення позову допускається на будь-якій стадії розгляду такої заяви, якщо невжиття заходів забезпечення позову може ускладнити чи унеможливити виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу у разі надання дозволу на його виконання.

Розгляд питання про вжиття передбачених цим Кодексом заходів забезпечення позову здійснюється відповідно до глави 10 розділу I цього Кодексу.

4. Про надходження заяви про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу суд у п'ятиденний строк письмово повідомляє боржника і пропонує йому у місячний строк подати можливі заперечення щодо цієї заяви.

5. Після надходження заперечень боржника, а також якщо у місячний строк заперечення не подані, суддя постановляє ухвалу, в якій визначає дату, час і місце судового розгляду заяви, про що сторони повідомляються письмово не пізніше ніж за десять днів до його розгляду.

6. За заявою будь-якої із сторін і за наявності поважних причин суд може відкласти розгляд заяви, про що повідомляє сторони.

7. Суд може зупинити провадження у справі за заявою про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, якщо в провадженні компетентного суду є заява про скасування цього рішення, – до набрання законної сили ухвалою суду, якою вирішена така заява.

Стаття 478. Підстави для відмови у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу

1. Суд відмовляє у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, якщо:

1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть суду доказ того, що:

а) одна із сторін в арбітражній угоді була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, – за законом держави, де рішення було винесено; або

б) сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або

в) рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або

містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або

г) склад міжнародного комерційного арбітражу або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або

г) рішення ще не стало обов'язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або

2) якщо суд визнає, що:

а) відповідно до закону спір, з огляду на його предмет, не може бути переданий на вирішення міжнародного комерційного арбітражу; або

б) визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

Стаття 479. Ухвала суду про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу або про відмову у визнанні і наданні дозволу на виконання

1. За результатами розгляду заяви про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу суд постановляє ухвалу про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу або про відмову у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу за правилами, встановленими цим Кодексом для ухвалення рішення.

2. В ухвалі суду мають бути також зазначені:

1) найменування і склад міжнародного комерційного арбітражу, який прийняв рішення;

2) імена (найменування) сторін арбітражного спору;

3) дані про рішення міжнародного комерційного арбітражу, за яким заявник просить видати виконавчий лист;

4) вказівка про видачу виконавчого листа або про відмову у його видачі.

3. Якщо рішення міжнародного комерційного арбітражу вже виконувалося раніше, суд визначає, в якій частині або з якого часу воно підлягає виконанню.

4. Якщо в рішенні міжнародного комерційного арбітражу передбачена сплата відсотків та (або) пеня, які нараховуються відповідно до умов, вказаних в рішенні міжнародного арбітражу, суд вказує в своїй ухвалі про визнання та надання дозволу на виконання такого рішення про нарахування таких відсотків та (або) пені до моменту виконання рішення з урахуванням чинного законодавства, що регулює таке нарахування.

(частина четверта статті 479 вводить в дію з 01.01.2019 р. відповідно до пункту 2 розділу XII цього Кодексу)

5. Остаточна сума відсотків (пені) у такому випадку розраховується за правилами, визначеними у рішенні суду, органом (особою), який (яка) здійснює примусове виконання рішення суду і відповідні дії (рішення) якого (якої) можуть бути оскаржені в порядку, передбаченому розділом VII цього Кодексу.

(частина п'ята статті 479 вводить в дію з 01.01.2019 р. відповідно до пункту 2 розділу XII цього Кодексу)

6. Якщо в рішенні міжнародного комерційного арбітражу суму стягнення зазначено в іноземній валюті або валютах, суд, який розглядає це клопотання, вказує в своїй ухвалі суму стягнення у валюті, зазначеній в рішенні міжнародного комерційного арбітражу, а за заявою стягувача суд визначає суму стягнення в національній валюті України за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали.

7. Ухвала суду про визнання і надання дозволу на виконання або про відмову у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу може бути оскаржена сторонами в апеляційному порядку, передбаченому цим Кодексом для оскарження рішень суду.

8. Ухвала суду, якщо вона не була оскаржена в апеляційному порядку, набирає законної сили після закінчення строку на апеляційне оскарження.

У разі подання апеляційної скарги ухвала суду набирає законної сили після розгляду справи судом апеляційної інстанції.

9. Ухвала про визнання і надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу направляється сторонам у порядку, передбаченому статтею 272 цього Кодексу.

10. Виконавчий лист вноситься до Єдиного державного реєстру виконавчих документів не пізніше наступного дня з дня його видання в порядку, встановленому Положенням про Єдиний державний реєстр виконавчих документів.

(частина десята статті 479 вводитьься в дію через 30 днів із дня опублікування Державною судовою адміністрацією України повідомлення про початок функціонування Єдиного державного реєстру виконавчих документів у газеті «Голос України» відповідно до пункту 1 розділу XII цього Кодексу)

Стаття 480. Добровільне виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу про стягнення грошових коштів

1. Заява про визнання і надання дозволу на добровільне виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу про стягнення грошових коштів подається до суду боржником в порядку та відповідно до вимог, встановлених статтями 474-476 цього Кодексу, з урахуванням особливостей, встановлених цією статтею.

2. Заява може бути подана щодо добровільного виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу лише в повному обсязі, а якщо рішення винесене проти декількох боржників – в частині, що стосується боржника, який подає заяву. У разі недотримання цих вимог суд повертає таку заяву без розгляду.

3. Заява про надання дозволу на добровільне виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу розглядається суддею одноособово протягом десяти днів з дня надходження до суду заяви про надання дозволу на добровільне виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу в судовому засіданні без повідомлення учасників арбітражного розгляду.

4. За відсутності підстав, визначених у пункті 2 частини першої статті 478 цього Кодексу, суд задовольняє заяву про надання дозволу на добровільне виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу та постановляє ухвалу про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу в частині, що стосується боржника, який подає заяву.

5. Ухвала суду про визнання і надання дозволу на добровільне виконання або про відмову у визнанні і виконанні рішення міжнародного комерційного арбітражу може бути оскаржена сторонами в апеляційному порядку, передбаченому цим Кодексом для оскарження рішень суду.

6. Ухвала суду, якщо вона не була оскаржена в апеляційному порядку, набирає законної сили після закінчення строку на апеляційне оскарження.

7. У разі подання апеляційної скарги ухвала суду набирає законної сили після розгляду справи судом апеляційної інстанції.

8. Копії ухвали вручаються всім сторонам арбітражного розгляду в порядку, встановленому статтею 272 цього Кодексу.

Стаття 481. Визнання рішень міжнародного комерційного арбітражу, що не підлягають примусовому виконанню

1. Визнання рішень міжнародного комерційного арбітражу, що не підлягають примусовому виконанню, здійснюється

в порядку, передбаченому цією главою, з урахуванням особливостей, встановлених главою 2 цього розділу.

Стаття 482. Надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, якщо місце арбітражу знаходиться на території України

1. Надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, якщо місце арбітражу знаходиться на території України, здійснюється судом у порядку, встановленому цією главою, з особливостями, передбаченими цією статтею.

2. Суд може зупинити провадження у справі за заявою про визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, якщо в провадженні суду є заява про скасування цього рішення, – до набрання законної сили ухвалою суду, якою вирішена така заява.

3. До постановлення ухвали по суті поданої заяви про надання дозволу на примусове виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу будь-яка сторона арбітражного розгляду в установлені законом порядку та строки має право звернутися до суду із заявою про скасування цього ж рішення та просити розглянути його спільно із заявою про надання дозволу на виконання цього рішення в одному провадженні.

Про спільний розгляд заяви про надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу і заяви про його скасування та об'єднання їх в одне провадження суд постановляє ухвалу в день надходження до суду заяви про скасування рішення міжнародного комерційного арбітражу, а якщо це неможливо, – не пізніше наступного дня.

До заяви про скасування рішення міжнародного комерційного арбітражу застосовуються загальні положення, передбачені статтями 454, 455 цього Кодексу.

КОНВЕНЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПРО ВИЗНАННЯ ТА ПРИВЕДЕННЯ ДО ВИКОНАННЯ ІНОЗЕМНИХ АРБІТРАЖНИХ РІШЕНЬ¹

*(Підписана у Нью-Йорку 10 червня 1958 року,
набрала чинності з 7 червня 1959 року)*

Стаття I

1. Ця Конвенція застосовується до визнання та приведення до виконання арбітражних рішень, винесених на території держави іншої, ніж держава, де запитується визнання та приведення до виконання таких рішень, у спорах, сторонами в яких можуть бути як фізичні, так і юридичні особи. Вона застосовується також до арбітражних рішень, які не вважаються внутрішніми рішеннями в тій державі, де запитується їх визнання та приведення до виконання.

2. Термін «арбітражні рішення» включає не тільки арбітражні рішення, винесені арбітрами, призначеними у кожній окремій справі, але також і арбітражні рішення, винесені постійними арбітражними органами, до яких сторони звернулися.

3. При підписанні, ратифікації або приєднання до цієї Конвенції або при повідомленні, передбаченому в статті X цієї Конвенції, будь-яка держава може на основі взаємності заявити, що вона буде застосовувати цю Конвенцію до визнання та приведення до виконання арбітражних рішень, винесених тільки на території іншої Договірної Держави. Вона може також заявити, що вона застосовуватиме цю Конвенцію тільки щодо спорів, що виникають з договірних чи інших правовідносин, які вважаються торговими за національним законом держави, яка робить таку заяву.

¹ Неофіційний переклад з російської мови.

Стаття II

1. Кожна Договірна Держава визнає письмову угоду, за якою сторони зобов'язуються передавати до арбітражу всі або будь-які спори, які виникли або можуть виникнути між ними в зв'язку з будь-яким конкретним договірним чи іншим правовідношенням, об'єкт якого може бути предметом арбітражного розгляду.

2. Термін «письмова угода» включає арбітражне застереження в договорі, або арбітражну угоду, підписану сторонами, або що міститься в обміні листами чи телеграмами.

3. Суд Договірної Держави, якщо до нього надходить позов з питання, щодо якого сторони уклали угоду, передбачену цією статтею, повинен, на прохання однієї з сторін, направити сторони до арбітражу, якщо не знайде, що згадана угода є недійсною, втратила чинність або не може бути виконана.

Стаття III

Кожна Договірна Держава визнає арбітражні рішення обов'язковими і приводить їх до виконання згідно з процесуальними нормами тієї території, де запитується визнання та приведення до виконання цих рішень, на умовах, викладених у нижченаведених статтях. До визнання та приведення до виконання арбітражних рішень, до яких застосовується ця Конвенція, не повинні застосовуватися істотно більш обтяжливі умови або більш високі мита чи збори, ніж ті, які існують для визнання та приведення до виконання внутрішніх рішень.

Стаття IV

1. Для отримання згаданого в попередній статті визнання та приведення до виконання, сторона, яка запитує визнання та приведення до виконання, при подачі такого прохання подає:

а) належним чином завіреним оригінал арбітражного рішення, або належним чином завіреним копію такого;

б) оригінал угоди, зазначеної в статті II, або належним чином засвідчену копію такої.

2. Якщо арбітражне рішення або угода викладені не офіційною мовою тієї держави, де запитується визнання та приведення до виконання цього рішення, сторона, яка запитує визнання та приведення до виконання цього рішення, подає переклад цих документів на цю мову. Переклад засвідчується офіційним чи присяжним перекладачем або дипломатичною чи консульською установою.

Стаття V

1. У визнанні та приведенні у виконання арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямоване, тільки якщо ця сторона подасть компетентній владі за місцем, де запитується визнання та приведення до виконання, докази того, що:

а) сторони в угоді, зазначеній у статті II, були за законом, що застосовується до них, якоюсь мірою недієздатними або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, за законом країни, де рішення було винесено, або

б) сторона, проти якої винесено рішення, не була належним чином повідомлена про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших причин не могла подати свої пояснення, або

с) вказане рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою або арбітражним застереженням у договорі, або такого, що не підпадає під їх умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, з тим, однак, що якщо постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою або застереженням, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою або застереженням, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою або

арбітражним застереженням в договорі, може бути визнана і виконана, або

д) склад арбітражного органу або арбітражний процес не відповідали угоді сторін або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї країни, де мав місце арбітраж, або

е) рішення ще не стало остаточним для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено виконанням компетентною владою країни, де воно було винесено, або країни, закон якої застосовується.

2. У визнанні та приведенні до виконання арбітражного рішення може бути також відмовлено, якщо компетентна влада країни, в якій запитується визнання та приведення до виконання, визнає, що:

а) об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законами цієї країни, або

б) визнання та приведення до виконання цього рішення суперечать публічному порядку цієї країни.

Стаття VI

Якщо перед компетентною владою, зазначеною у підпункті «е» пункту 1 статті V, було порушено клопотання про скасування або зупинення виконання арбітражного рішення, то та влада, до якої звернулися з проханням про визнання та приведення до виконання цього рішення, може, якщо визнає це за належне, відкласти вирішення питання про приведення до виконання цього рішення і може також, за клопотанням тієї сторони, яка просить про приведення до виконання цього рішення, зобов'язати іншу сторону надати належне забезпечення.

Стаття VII

1. Положення цієї Конвенції не зачіпають дійсності багатосторонніх або двосторонніх угод щодо визнання та приведення до виконання арбітражних рішень, укладених Договірними Державами, і не позбавляють жодну зацікавлену сторону права

скористатися будь-яким арбітражним рішенням в тому порядку і в тих межах, які допускаються законом або міжнародними договорами країни, де запитується визнання та приведення до виконання такого арбітражного рішення.

2. Женевський протокол 1923 року про арбітражні застереження і Женевська конвенція 1927 року про приведення до виконання іноземних арбітражних рішень втрачають чинність між Договірними Державами після того, як для них стає обов'язковою ця Конвенція, і в тих межах, в яких вона стає для них обов'язковою.

Стаття VIII

1. Ця Конвенція відкрита до 31 грудня 1958 року для підписання від імені будь-якого члена Організації Об'єднаних Націй, а також від імені будь-якої держави, яка є або згодом стане членом будь-якої спеціалізованої установи Організації Об'єднаних Націй або яка є або згодом стане учасницею Статуту Міжнародного Суду, або будь-якої іншої держави, яка буде запрошена Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй.

2. Ця Конвенція підлягає ратифікації і ратифікаційні грамоти депонуються у Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй.

Стаття IX

1. Ця Конвенція відкрита для приєднання всім державам, згаданим у статті VIII.

2. Приєднання здійснюється депонуванням грамоти про приєднання у Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй.

Стаття X

1. Будь-яка держава може при підписанні або ратифікації цієї Конвенції або при приєднанні до неї заявити, що ця Конвенція поширюється на всі або деякі території, за міжнародні

відносини яких вона несе відповідальність. Така заява набирає чинності одночасно з набранням чинності цієї Конвенції щодо цієї держави.

2. У будь-який час після зазначеного вище, таке поширення може бути здійснено шляхом подання повідомлення на ім'я Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй і набуває чинності на дев'яностий день, починаючи з дня отримання Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй цього повідомлення, або в день набрання чинності цією Конвенцією щодо відповідної держави, в залежності від того, який строк закінчується пізніше.

3. Що стосується територій, на які ця Конвенція не буде поширена при підписанні або ратифікації її або при приєднанні до неї, то кожна зацікавлена держава повинна розглянути питання про можливість вжиття заходів, необхідних для поширення застосування цієї Конвенції щодо зазначених територій за умови згоди урядів таких територій, де це необхідно за конституційними підставами.

Стаття XI

До федеративних і неунітарних держав застосовуються такі положення:

а) за тими статтями цієї Конвенції, які відносяться до законодавчої юрисдикції федеральної влади, зобов'язання федерального уряду у відповідних межах ті ж самі, що і зобов'язання Договірних Держав, які не є федеративними державами;

б) що стосується тих статей цієї Конвенції, які відносяться до законодавчої юрисдикції, що утворюють федерацію держав або провінцій, не зобов'язаних, згідно з конституційною системою федерації, вживати законодавчих заходів, то федеральний уряд доводить такі статті зі своєю сприятливою рекомендацією до відома відповідних властей держав або провінцій у якомога короткий строк;

с) федеративна держава, яка бере участь у цій Конвенції, надає, на вимогу будь-якої з Договірних Держав, передану через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй, довідку про закони і практику федерації та її складових частин, що стосуються будь-якого окремого положення цієї Конвенції, зазначаючи, якою мірою ці положення втілені у життя законодавчими чи іншими заходами.

Стаття XII

1. Ця Конвенція набирає чинності на дев'яностий день, починаючи з дня депонування третьої ратифікаційної грамоти або грамоти про приєднання.

2. Для кожної держави, яка ратифікує цю Конвенцію або приєднується до неї після депонування третьої ратифікаційної грамоти або грамоти про приєднання, ця Конвенція набирає чинності на дев'яностий день після депонування цієї державою своєї ратифікаційної грамоти або грамоти про приєднання.

Стаття XIII

1. Будь-яка Договірна Держава може денонсувати цю Конвенцію письмовим повідомленням на ім'я Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй. Денонсація набирає чинності через рік з дня отримання цього повідомлення Генеральним секретарем.

2. Будь-яка держава, яка зробила заяву або повідомлення на підставі статті X, може в будь-який час у подальшому заявити в повідомленні на ім'я Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй, що дія цієї Конвенції щодо відповідної території припиниться через рік з дня отримання цього повідомлення Генеральним секретарем.

3. Ця Конвенція буде застосовуватися до арбітражних рішень, справи про визнання та приведення до виконання яких було розпочато до набрання чинності денонсації.

Стаття XIV

Жодна Договірна Держава не має права користуватися цією Конвенцією проти інших Договірних Держав інакше як в тих межах, в яких вона зобов'язана застосовувати цю Конвенцію.

Стаття XV

Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляє держави, зазначені в статті VIII, про наступне:

- a) про підписання і ратифікації згідно із статтею VIII;
- b) про приєднання згідно із статтею IX;
- c) про заяви і повідомлення, що випливають із статей I, X і XI;
- d) про дату набрання чинності цією Конвенцією згідно із статтею XII;
- e) про денонсації та повідомлення згідно із статтею XIII.

Стаття XVI

1. Ця Конвенція, англійський, іспанський, китайський, російський та французький тексти якої є рівно автентичними, зберігається в архіві Організації Об'єднаних Націй.

2. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй надсилає засвідчені копії цієї Конвенції державам, зазначеним у статті VIII.

СТАТУС КОНВЕНЦІЇ ПРО ВИЗНАННЯ ТА ПРИВЕДЕННЯ ДО ВИКОНАННЯ ІНОЗЕМНИХ АРБИТРАЖНИХ РІШЕНЬ

Держава	При- мітки	Підпи- сання	Ратифікація, Приєднання (*), Правонаступ- ництво (§)	Набрання чинності
Австралія			26/03/1975(*)	24/06/1975
Австрія			02/05/1961(*)	31/07/1961
Азербайджан			29/02/2000(*)	29/05/2000
Албанія			27/06/2001(*)	25/09/2001
Алжир	(a), (c)		07/02/1989(*)	08/05/1989
Ангола			06/03/2017(*)	04/06/2017
Андорра			19/06/2015(*)	17/09/2015
Антигуа і Барбуда	(a), (c)		02/02/1989(*)	03/05/1989
Аргентина	(a), (c)	26/08/1958	14/03/1989	12/06/1989
Афганістан	(a), (c)		30/11/2004(*)	28/02/2005
Багамські Острови			20/12/2006(*)	20/03/2007
Бангладеш			06/05/1992(*)	04/08/1992
Барбадос	(a), (c)		16/03/1993(*)	14/06/1993
Бахрейн	(a), (c)		06/04/1988(*)	05/07/1988
Бельгія	(a)	10/06/1958	18/08/1975	16/11/1975
Бенін			16/05/1974(*)	14/08/1974
Білорусь	(b)	29/12/1958	15/11/1960	13/02/1961
Болгарія	(a), (b)	17/12/1958	10/10/1961	08/01/1962
Болівія (Багатонаціональна Держава)			28/04/1995(*)	27/07/1995
Боснія і Герцеговина	(a), (c), (i)		01/09/1993(§)	06/03/1992
Ботсвана	(a), (c)		20/12/1971(*)	19/03/1972
Бразилія			07/06/2002(*)	05/09/2002
Бруней-Даруссалам	(a)		25/07/1996(*)	23/10/1996

ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ПРО ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ АРБІТРАЖНИХ РІШЕНЬ

Буркіна-Фасо			23/03/1987(*)	21/06/1987
Бурунді	(c)		23/06/2014(*)	21/09/2014
Бутан	(a), (c)		25/09/2014(*)	24/12/2014
Венесуела (Боліварська Республіка)	(a), (c)		08/02/1995(*)	09/05/1995
В'єтнам	(a), (b), (c)		12/09/1995(*)	11/12/1995
Вірменія	(a), (c)		29/12/1997(*)	29/03/1998
Габон			15/12/2006(*)	15/03/2007
Гаїті			05/12/1983(*)	04/03/1984
Гайана			25/09/2014(*)	24/12/2014
Гана			09/04/1968(*)	08/07/1968
Гватемала	(a), (c)		21/03/1984(*)	19/06/1984
Гвінея			23/01/1991(*)	23/04/1991
Гондурас	(a), (c)		03/10/2000(*)	01/01/2001
Греція	(a), (c)		16/07/1962(*)	14/10/1962
Грузія			02/06/1994(*)	31/08/1994
Данія	(a), (c), (f)		22/12/1972(*)	22/03/1973
Демократична Республіка Конго			05/11/2014(*)	03/02/2015
Держава Палестина			02/01/2015(*)	02/04/2015
Джибуті	(a), (c)		14/06/1983(§)	27/06/1977
Домініка			28/10/1988(*)	26/01/1989
Домініканська Республіка			11/04/2002(*)	10/07/2002
Еквадор	(a), (c)	17/12/1958	03/01/1962	03/04/1962
Естонія			30/08/1993(*)	28/11/1993
Єгипет			09/03/1959(*)	07/06/1959
Замбія			14/03/2002(*)	12/06/2002
Зімбабве			29/09/1994(*)	28/12/1994
Ізраїль		10/06/1958	05/01/1959	07/06/1959
Індія	(a), (c)	10/06/1958	13/07/1960	11/10/1960
Індонезія	(a), (c)		07/10/1981(*)	05/01/1982
Іран (Ісламська Республіка)	(a), (c)		15/10/2001(*)	13/01/2002

ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ПРО ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ АРБИТРАЖНИХ РІШЕНЬ

Ірландія	(a)		12/05/1981(*)	10/08/1981
Ісландія			24/01/2002(*)	24/04/2002
Іспанія			12/05/1977(*)	10/08/1977
Італія			31/01/1969(*)	01/05/1969
Йорданія		10/06/1958	15/11/1979	13/02/1980
Кабо-Верде			22/03/2018(*)	20/06/2018
Казахстан			20/11/1995(*)	18/02/1996
Камбоджа			05/01/1960(*)	04/04/1960
Камерун			19/02/1988(*)	19/05/1988
Канада	(d)		12/05/1986(*)	10/08/1986
Катар			30/12/2002(*)	30/03/2003
Кенія	(a)		10/02/1989(*)	11/05/1989
Киргизстан			18/12/1996(*)	18/03/1997
Китай	(a), (c), (h)		22/01/1987(*)	22/04/1987
Кіпр	(a), (c)		29/12/1980(*)	29/03/1981
Колишня Югославська Республіка Македонія	(c), (i)		10/03/1994(\$)	17/11/1991
Колумбія			25/09/1979(*)	24/12/1979
Коморські Острови			28/04/2015(*)	27/07/2015
Коста-Ріка		10/06/1958	26/10/1987	24/01/1988
Кот-д'Івуар			01/02/1991(*)	02/05/1991
Куба	(a), (c)		30/12/1974(*)	30/03/1975
Кувейт	(a)		28/04/1978(*)	27/07/1978
Лаоська Народно-Демократич- на Республіка			17/06/1998(*)	15/09/1998
Латвія			14/04/1992(*)	13/07/1992
Лесото			13/06/1989(*)	11/09/1989
Литва	(b)		14/03/1995(*)	12/06/1995
Ліберія			16/09/2005(*)	15/12/2005
Ліван	(a)		11/08/1998(*)	09/11/1998
Ліхтенштейн	(a)		07/07/2011(*)	05/10/2011
Люксембург	(a)	11/11/1958	09/09/1983	08/12/1983

ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ПРО ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ АРБІТРАЖНИХ РІШЕНЬ

Маврикій			19/06/1996(*)	17/09/1996
Мавританія			30/01/1997(*)	30/04/1997
Мадагаскар	(a), (c)		16/07/1962(*)	14/10/1962
Малайзія	(a), (c)		05/11/1985(*)	03/02/1986
Малі			08/09/1994(*)	07/12/1994
Мальта	(a), (i)		22/06/2000(*)	20/09/2000
Марокко	(a)		12/02/1959(*)	07/06/1959
Маршаллові Острови			21/12/2006(*)	21/03/2007
Мексика			14/04/1971(*)	13/07/1971
Мозамбік	(a)		11/06/1998(*)	09/09/1998
Монако	(a), (c)	31/12/1958	02/06/1982	31/08/1982
Монголія	(a), (c)		24/10/1994(*)	22/01/1995
М'янма			16/04/2013(*)	15/07/2013
Непал	(a), (c)		04/03/1998(*)	02/06/1998
Нігер			14/10/1964(*)	12/01/1965
Нігерія	(a), (c)		17/03/1970(*)	15/06/1970
Нідерланди	(a), (e)	10/06/1958	24/04/1964	23/07/1964
Нікарагуа			24/09/2003(*)	23/12/2003
Німеччина		10/06/1958	30/06/1961	28/09/1961
Нова Зеландія	(a)		06/01/1983(*)	06/04/1983
Норвегія	(a), (j)		14/03/1961(*)	12/06/1961
Об'єднана Республіка Танзанія	(a)		13/10/1964(*)	11/01/1965
Об'єднані Арабські Емірати			21/08/2006(*)	19/11/2006
Оман			25/02/1999(*)	26/05/1999
Острови Кука			12/01/2009(*)	12/04/2009
Пакистан	(a)	30/12/1958	14/07/2005	12/10/2005
Панама			10/10/1984(*)	08/01/1985
Парагвай			08/10/1997(*)	06/01/1998
Перу			07/07/1988(*)	05/10/1988
Південна Африка			03/05/1976(*)	01/08/1976
Польща	(a), (c)	10/06/1958	03/10/1961	01/01/1962

ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ПРО ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ АРБИТРАЖНИХ РІШЕНЬ

Португалія	(a)		18/10/1994(*)	16/01/1995
Республіка Корея	(a), (c)		08/02/1973(*)	09/05/1973
Республіка Молдова	(a), (i)		18/09/1998(*)	17/12/1998
Російська Федерація	(b)	29/12/1958	24/08/1960	22/11/1960
Руанда			31/10/2008(*)	29/01/2009
Румунія	(a), (b), (c)		13/09/1961(*)	12/12/1961
Сальвадор		10/06/1958	26/02/1998	27/05/1998
Сан-Марино			17/05/1979(*)	15/08/1979
Сан-Томе і Принсіпі			20/11/2012(*)	18/02/2013
Саудівська Аравія	(a)		19/04/1994(*)	18/07/1994
Святий Престол	(a), (c)		14/05/1975(*)	12/08/1975
Сенегал			17/10/1994(*)	15/01/1995
Сент-Вінсент і Гренадіни	(a), (c)		12/09/2000(*)	11/12/2000
Сербія	(a), (c), (i)		12/03/2001(§)	27/04/1992
Сирійська Арабська Республіка			09/03/1959(*)	07/06/1959
Сінгапур	(a)		21/08/1986(*)	19/11/1986
Словаччина	(a), (b)		28/05/1993(§)	01/01/1993
Словенія	(i)		06/07/1992(§)	25/06/1991
Сполучене Королівство Великобританії і Північної Ірландії	(a), (g)		24/09/1975(*)	23/12/1975
Сполучені Штати Америки	(a), (c)		30/09/1970(*)	29/12/1970
Судан			26/03/2018(*)	24/06/2018
Таджикистан	(a), (i), (j)		14/08/2012(*)	12/11/2012
Таїланд			21/12/1959(*)	20/03/1960
Тринідад і Тобаго	(a), (c)		14/02/1966(*)	15/05/1966
Туніс	(a), (c)		17/07/1967(*)	15/10/1967
Туреччина	(a), (c)		02/07/1992(*)	30/09/1992
Уганда	(a)		12/02/1992(*)	12/05/1992
Угорщина	(a), (c)		05/03/1962(*)	03/06/1962
Узбекистан			07/02/1996(*)	07/05/1996
Україна	(b)	29/12/1958	10/10/1960	08/01/1961
Уругвай			30/03/1983(*)	28/06/1983

Фіджі			27/09/2010(*)	26/12/2010
Філіппіни	(a), (c)	10/06/1958	06/07/1967	04/10/1967
Фінляндія		29/12/1958	19/01/1962	19/04/1962
Франція	(a)	25/11/1958	26/06/1959	24/09/1959
Хорватія	(a), (c), (i)		26/07/1993(§)	08/10/1991
Центральноафриканська Республіка	(a), (c)		15/10/1962(*)	13/01/1963
Чехія	(a), (b)		30/09/1993(§)	01/01/1993
Чилі			04/09/1975(*)	03/12/1975
Чорногорія	(a), (c), (i)		23/10/2006(§)	03/06/2006
Швейцарія		29/12/1958	01/06/1965	30/08/1965
Швеція		23/12/1958	28/01/1972	27/04/1972
Шрі-Ланка		30/12/1958	09/04/1962	08/07/1962
Ямайка	(a), (c)		10/07/2002(*)	08/10/2002
Японія	(a)		20/06/1961(*)	18/09/1961

Учасники: 159

Примітки

Заяви або інші повідомлення відповідно до статті I (3) та статті X(1)

(a) Ця держава застосовує Конвенцію щодо визнання та приведення до виконання рішень, винесених на території іншої договірної держави.

(b) Щодо рішень, винесених на території не договірних держав, ця держава застосовує Конвенцію тільки в тій мірі, в якій дані держави визнають режим взаємності.

(c) Ця держава застосовує Конвенцію виключно щодо розбіжностей, що стосуються юридичних взаємовідносин договірного або іншого характеру, які розглядаються відповідно до національного законодавства як торговельні.

(d) Канада заявила, що вона буде застосовувати Конвенцію виключно щодо розбіжностей, що стосуються юридичних взаємовідносин договірного або іншого характеру, які розглядаються відповідно до законодавства Канади як торговельні,

за винятком провінції Квебек, законодавство якої не передбачає такого обмеження.

(е) Нідерланди заявили 24 квітня 1964 року, що положення Конвенції застосовуються щодо Нідерландських Антильських островів.

(ф) Данія заявила 10 лютого 1976 року, що положення Конвенції застосовуються щодо Гренландії та Фарерських островів.

(г) Сполучене Королівство 24 лютого 2014 року повідомило про поширення сфери територіального застосування Конвенції на Британські Віргінські острови. Сполучене Королівство повідомило про поширення дії Конвенції на перелічені нижче території, заявивши, що Конвенція буде застосовуватися тільки щодо визнання та приведення до виконання арбітражних рішень, винесених на території іншої договірної держави: Гібралтар (24 вересня 1975 року), острів Мен (22 лютого 1979 року), Бермудські острови (14 листопада 1979 року), Кайманові острови (26 листопада 1980 року), Гернсі (19 квітня 1985 року), Джерсі (28 травня 2002 року).

(h) Після відновлення суверенітету над Гонконгом 1 липня 1997 року уряд Китаю поширив територіальне застосування Конвенції на Гонконг, Спеціальний адміністративний район Китаю, з урахуванням заяви, яку Китай зробив спочатку після приєднання до Конвенції. Китай заявив 19 липня 2005 року, що положення Конвенції застосовуються щодо Макао, Спеціального адміністративного району Китаю, з урахуванням заяви, яку Китай зробив спочатку після приєднання до Конвенції.

Застереження та інші повідомлення

(і) Це держава зробила застереження щодо ретроактивного застосування Конвенції.

(j) Це держава зробила застереження щодо застосування Конвенції у випадках, пов'язаних з нерухожим майном.

РЕКОМЕНДАЦІЯ ЩОДО ТЛУМАЧЕННЯ ПУНКТУ 2 СТАТТІ II

I ПУНКТУ 1 СТАТТІ VII КОНВЕНЦІЇ ПРО ВИЗНАННЯ ТА ПРИВЕДЕННЯ ДО ВИКОНАННЯ ІНОЗЕМНИХ АРБІТРАЖНИХ РІШЕНЬ, ЯКУ ПРИЙНЯТО КОМІСІЄЮ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ З ПРАВА МІЖНАРОДНОЇ ТОРГІВЛІ 7 ЛИПНЯ 2006 РОКУ НА ЇЇ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТІЙ СЕСІЇ²

(ВИТЯГ³)

Комісія Організації Об'єднаних Націй з права міжнародної торгівлі,

...

1. *рекомендує* застосовувати пункт 2 статті II Конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень, укладеної в Нью-Йорку 10 червня 1958 року, виходячи з визнання того, що опис обставин, які в ньому містяться, не має вичерпного характеру.

2. *рекомендує також* застосовувати пункт 1 статті VII Конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень, укладеної в Нью-Йорку 10 червня 1958 року, таким чином, щоби надати будь-якій заінтересованій особі можливість скористатися правами, якими вона може володіти відповідно до законодавства або міжнародних договорів країни, в якій подається клопотання, засноване на арбітражній угоді, з метою визнання дійсності такої арбітражної угоди.

² Неофіційний переклад з російської мови.

³ Повний текст Рекомендації російською мовою див.: http://www.uncitral.org/uncitral/ru/uncitral_texts/arbitration/2006recommendation.html

**ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ПРО ВИЗНАННЯ
ТА ВИКОНАННЯ АРБІТРАЖНИХ РІШЕНЬ**

**UKRAINIAN LEGISLATION ON RECOGNITION
AND ENFORCEMENT OF ARBITRAL AWARDS**

*Видання є некомерційним і розповсюджується безоплатно
серед учасників V Міжнародних арбітражних читань
пам'яті академіка І.Г. Побірченка*

Підписано до друку 18.09.2018 р.
Формат 148x210. Гарн. Minion Pro.
Папір офсетний. Друк офсетний.

Наклад 350 прим.

Макет – Видавництво «Юридичний світ»
02140, м. Київ, вул. Бориса Гмирі, 2, офіс 17.
Тел./факс: (044) 219-27-17, e-mail: gazeta@legalweekly.com.ua
<http://www.legalweekly.com.ua>

*(Свідоцтво суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції –
серія ДК №3842 від 22.07.2010 р.)*

Віддруковано – ТОВ «РПФ «АЗБУКА»
04080 м. Київ, вул. Кирилівська 19-21